

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดทางเพศ:ฐานกระทำอนาจารเด็ก¹

ปราณี จาตุรันตบุตร²

ความผิดเกี่ยวกับเพศ ถือว่าเป็นความผิดลักษณะหนึ่งที่มีความร้ายแรงเพราะมีผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจของผู้เสียหายเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะบุคคลที่ตกเป็นเป้าหมายที่จะได้รับผลกระทบจากความผิดฐานนี้ ส่วนใหญ่จะเกิดกับเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นผู้เยาว์ ความผิดอันเกี่ยวกับเพศเป็นความผิดที่ผู้เสียหายและครอบครัวเกิดความอับอายต่อสังคม อีกทั้งยังมีผลกระทบต่อทั้งจิตใจและร่างกายของผู้เสียหายด้วย ซึ่งสถานการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศในประเทศไทยนั้น การประมาณตลอดช่วงชีวิตของผู้หญิง 1 ใน 5 คน จะตกเป็นเหยื่อของการถูกข่มขืนหรือพยายามข่มขืนซึ่งผู้ที่ถูกระทำรุนแรงทางเพศมีความเสี่ยงสูงที่จะตั้งครภ์อันนำไปสู่การทำแท้ง การติดเชื้อ HIV หรือโรคทางเพศสัมพันธ์ และมีผลเสียต่อสุขภาพอนามัยการเจริญพันธุ์และความเป็นอยู่โดยทั่วไป ทั้งนี้หากผู้เสียหายจากการกระทำผิดดังกล่าว แม้จะเป็นผู้ที่อายุเกินสิบห้าปีก็ตามซึ่งถือว่ายังไม่บรรลุนิติภาวะหรืออาจเรียกได้ว่าเป็นผู้อ่อนประสบการณ์ และยังพึ่งพาตนเองไม่ได้ ความผิดทางเพศเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความอับอายและสร้างความทุกข์ทรมานทางอารมณ์และจิตใจอย่างร้ายแรงต่อผู้เยาว์ที่เป็นผู้เสียหายเป็นอย่างมาก ประมวลกฎหมายอาญาในปัจจุบัน ความผิดเกี่ยวกับเพศในเรื่องเกี่ยวกับการอนาจารเด็กได้บัญญัติลงโทษผู้กระทำผิดหนักกว่าการกระทำอนาจารบุคคลทั่วไป แต่อย่างไรก็ตามจากการศึกษาประมวลกฎหมายอาญาความผิดฐานอนาจารในบางช่วงอายุพบปัญหากฎหมายที่ประมวลกฎหมายยังไม่ได้คุ้มครองที่ไม่เป็นธรรม ที่ได้แก่ปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการกำหนดโทษ กรณี การพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร

ปัญหานี้เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ วรรคสอง กล่าวคือ การพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี กรณีนี้ไม่มีการกำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้ ทำให้ศาลสามารถพิพากษาลงโทษจำคุกขั้นต่ำตั้งแต่เท่าใดก็ได้ หากเปรียบเทียบปัญหาความร้ายแรงของอาชญากรรมระหว่างเด็กกับบุคคลทั่วไปจะเห็นว่า อาชญากรรมเกี่ยวกับเพศที่เกิดขึ้นกับเด็กมีความรุนแรงกว่าความผิดเกี่ยวกับเพศฐานอนาจารเป็นความผิดที่มีความร้ายแรง มีผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจของเด็กและเยาวชนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะและคดีส่วนใหญ่จะเกิดกับเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นผู้เยาว์ ที่ถือว่าเป็นผู้อ่อนประสบการณ์ และก่อให้เกิดความอับอายและสร้างความทุกข์ทรมาน

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดทางเพศ:ฐานกระทำอนาจารเด็ก โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตันศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ และรองศาสตราจารย์สุธินี รัตนวราห

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ทางอารมณ์และจิตใจอย่างร้ายแรงต่อเด็กและผู้เยาว์ที่เป็นผู้เสียหาย ปัญหาความร้ายแรงของอาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับเด็กจึงมีความรุนแรงและมีผลกระทบมากกว่ากับอาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับบุคคลทั่วไปและเมื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับเด็กมีความร้ายแรงกว่าเหตุใดจึงกำหนดโทษไว้ต่ำกว่าโทษสำหรับบุคคลทั่วไปที่เป็นผู้เสียหาย จะเห็นได้ว่า ปัญหาความร้ายแรงของอาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับเด็กนั้น มีความรุนแรงและมีผลกระทบมากกว่ากับอาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับบุคคลทั่วไป การกำหนดโทษไว้ต่ำกว่าโทษสำหรับบุคคลทั่วไปสูงกว่าโทษที่กระทำต่อเด็ก จึงไม่สอดคล้องกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับเด็ก เป็นการไม่คุ้มครองสิทธิของเด็ก อันเป็นการขัดต่อ แนวคิดเกี่ยวกับสิทธิเด็ก ที่มีแนวคิดให้ความสำคัญว่าเด็กเป็นผู้ที่พัฒนาประเทศชาติต่อไปในอนาคต ต้องปกป้อง คุ้มครองและพิทักษ์สิทธิเด็กเพื่อไม่ให้ถูกทารุณทั้งทางร่างกายทางเพศและจิตใจเมื่อถูกระทำอนาจาร

นอกจากนี้แล้วเมื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับเด็กมีความร้ายแรงกว่าการกำหนดโทษไว้ต่ำกว่าโทษสำหรับบุคคลทั่วไปที่เป็นผู้เสียหายการโทษไว้ต่ำกว่าโทษสำหรับบุคคลทั่วไปที่เป็นผู้เสียหาย เป็นการไม่คุ้มครองสิทธิของเด็ก อันเป็นการขัดต่อ แนวคิดคุ้มครองผู้เสียหายทางเพศ โดยความผิดที่เกี่ยวกับเพศ ถือว่าเป็นความผิดลักษณะหนึ่งที่มีความร้ายแรงเพราะมีผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจของผู้เสียหายเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะบุคคลที่ตกเป็นเป้าหมายที่จะได้รับผลกระทบจากความผิดฐานนี้ เห็นได้ว่าตามมาตรา 283 ทวิ วรรคแรก มีคุณธรรมทางกฎหมายมุ่งคุ้มครองส่วนบุคคลคือ เสรีภาพทางเพศ เป็นการคุ้มครองความอ่อนแอทางกายภาพ และทางเสรีภาพของเด็ก ซึ่งง่ายต่อการตกเป็นเหยื่อของการกระทำความผิดทางเพศ ซึ่งเมื่อมีการกระทำความผิดต่อเด็กเกิดขึ้นแล้ว ผลกระทบที่มีต่อตัวเด็กทางร่างกายอาจเกิดขึ้นในทันที และมีผลกระทบต่อจิตใจต่อไปในระยะยาว ซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคมทำให้คุณภาพชีวิตของทรัพยากรบุคคลได้รับผลกระทบตามมา

2. ปัญหาความผิดอันยอมความได้ กรณี การพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารและการซ่อนเร้นบุคคลอายุเกินสิบห้าปีซึ่งถูกพาไปเพื่อการอนาจาร

ปัญหานี้สืบเนื่องมาจากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ วรรคสี่ บัญญัติให้ความผิดตามวรรคแรกและวรรคสามเฉพาะกรณีที่กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้

ตามมาตรา 283 ทวิ วรรคสี่ บัญญัติเป็นกรณีกระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้ ดังนั้น หากเป็นบุคคลอายุ 16 ปี ก็อยู่ในความหมายของวรรคนี้ บุคคลที่มีอายุยังไม่บรรลุนิติภาวะยอมเป็นบุคคลที่ยังไร้เดียงสา อ่อนต่อโลก ควรที่สังคมจะให้ความช่วยเหลือประคับประคองป้องกันอันตรายต่างๆเพราะบุคคลเหล่านี้ต่างเป็นอนาคตของชาติ บุคคลอายุในช่วงนี้จึงยังถือว่าเป็นผู้มีอายุน้อยประมวลกฎหมายอาญาได้กำหนดโทษเพื่อวัตถุประสงค์ข่มขู่ ยับยั้งและป้องกันการกระทำความผิด และประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับเพศมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่มีอายุน้อยเพียงนี้เอาไว้ แต่มาตรา 283 ทวิ วรรคสี่ กลับบัญญัติให้เป็นความผิดอันยอมความได้ เช่นนี้แล้วบุคคลทั่วไปยอมไม่เกรงกลัว

ต่อกระทำความผิดทางเพศต่อบุคคลที่มีอายุน้อยเพียงนี้ เพราะหากกระทำความผิดไปก็สามารถขอมความกันได้ เช่นนี้แล้ว กำหนดโทษเพื่อวัตถุประสงค์ในการข่มขู่ ยับยั้งและป้องกันการกระทำความผิดย่อมไม่อาจเกิดขึ้นได้

กฎหมายอาญานั้นถูกตราขึ้นภายใต้ทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำความผิด เมื่อมีการละเมิดกฎหมายเกิดขึ้น ผู้ฝ่าฝืนหรือละเมิดกฎหมายก็จะต้องได้รับการลงโทษ การลงโทษผู้กระทำความผิดจึงถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของกฎหมายอาญา หมายความว่า ผู้ประพฤติฝ่าฝืนกฎหมายจะถูกลงโทษโดยรัฐ โทษจึงเป็นเครื่องมือในการข่มขู่เพื่อมิให้บุคคลทำการละเมิดต่อกฎหมาย

โทษ หมายถึง จะต้องก่อให้เกิดความเจ็บปวด (Pain) หรือผลอย่างอื่นที่ก่อให้เกิดความไม่พอใจ (Unpleasant) โทษต้องใช้เพื่อตอบแทนความผิด โทษจะต้องลงแก่ผู้กระทำความผิดหรือสงสัยว่าเป็นผู้กระทำความผิด โทษ ถูกกำหนดขึ้นมา ให้สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมอาชญากรรม ซึ่งหมายความว่าความถึงควบคุมอาชญากรรมทางเพศที่กระทำต่อเด็กด้วย โดยทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมอาชญากรรมนั้น เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อควบคุมอาชญากรรม ซึ่งการกระทำนั้นหากก่อให้เกิดความไม่สงบสุขขึ้นในสังคมผู้กระทำนั้นจะต้องได้รับการลงโทษสำหรับการกระทำนั้น แต่การที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ วรรคสี่ บัญญัติให้ความผิดตามวรรคแรกและวรรคสาม เฉพาะกรณีที่กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้ นั้น จึงไม่สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมอาชญากรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำทางเพศตามมาตรา 283 ทวิ วรรคแรก ผู้ใดพานุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร และตามมาตรา 283 ทวิ วรรคสาม ผู้ใดชวนเร็นบุคคลซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรกหรือวรรคสอง คือ กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี ซึ่งบุคคลที่อายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปียังถือว่าเป็นอายุที่ยังน้อยสมควรอย่างยิ่งที่กฎหมายจะต้องคุ้มครองให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษเพื่อป้องกันและควบคุมอาชญากรรมทางเพศที่เกิดกับบุคคลที่อายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีนี้

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ วรรคสี่ ที่บัญญัติให้ความผิดตามวรรคแรกและวรรคสาม เฉพาะกรณีที่กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้ ยังไม่สอดคล้องกับทฤษฎีการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม โดยในการควบคุมสมาชิกของสังคมหนึ่งสังคมใดให้อยู่ในระเบียบวินัย ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนและผู้อื่นนั้น อาจจะทำได้ คือ การลงโทษ จะทำให้ผู้ถูกลงโทษอยากจะหนีไปเสียให้พ้นหรือทำการต่อต้าน เพราะทำให้ผู้ถูกลงโทษต้องขุ่นเคืองจากแนวความคิดดังกล่าวได้เกิดทฤษฎีในการลงโทษตามกฎหมายอาญา และทฤษฎีในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมขึ้นหลายทฤษฎี โดยทฤษฎีที่จะนำมาวิเคราะห์ คือ ทฤษฎีการลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทน (Retribotion) การลงโทษเพื่อการทดแทนเป็นการลงโทษต่อผู้กระทำความผิดมาตั้งแต่ในสมัยโบราณซึ่งปรากฏให้เห็นจาก “an eye for an eye and a tooth for a tooth” ทฤษฎีนี้เห็นว่าเป็นการลงโทษจะต้องประกอบด้วยหลักสามประการ จึงจะชอบธรรมประการแรก ต้องกระทำเพื่อแก้ไขการเสียหายที่ผู้กระทำก่อให้เกิดขึ้นแก่สังคมหรือทดแทน

ความรู้สึกของผู้เสียหายที่ได้รับ ประการที่สอง การลงโทษต้องกระทำด้วยความเป็นธรรม หมายถึง ได้สัดส่วนต่อผลประโยชน์ที่ผู้เสียหายได้รับจากการกระทำผิด และประการสุดท้าย การลงโทษได้สัดส่วนกับความผิดซึ่งหมายความว่าโทษจะร้ายแรงตามความเสียหายที่ผู้กระทำความผิดก่อให้เกิดขึ้นต่อสังคม การที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ วรรคสี่บัญญัติให้ความผิดตามวรรคแรกและวรรคสามเฉพาะกรณีที่ทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้เท่ากับผู้กระทำความผิดไม่ต้องได้รับโทษอันถือว่าไม่สอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทน (Retribution) ดังกล่าว

อีกทฤษฎีหนึ่ง คือ ทฤษฎีการลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่หรือยับยั้ง (Deterrence) ทฤษฎีนี้เห็นว่าการลงโทษที่จะมีผลต่อการข่มขู่ผู้ลงโทษต้องกำหนดโทษให้สูงจนทำให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวเพราะบุคคลกระทำการ โดยคำนึงถึงว่าผลดีและผลเสียที่ตามมา หากการกระทำผิดได้ผลดีมากกว่าโทษที่ได้รับ ผู้เสียหายจะกระทำความผิดแต่ถ้าโทษที่ได้รับมากกว่าผลที่ได้จากการกระทำผิด ผู้กระทำก็จะไม่กระทำความผิด การลงโทษจะมีผลเป็นการควบคุมสังคม และควบคุมอาชญากรรม โดยเฉพาะตามทฤษฎีลงโทษเพื่อยับยั้งข่มขู่ (Utilitarian or Reductive Justification) ซึ่งมีเหตุผลว่า การลงโทษมีผลทำให้อาชญากรรมลดลงได้ การลงโทษที่รุนแรงจะเป็นการยับยั้งการกระทำผิด หรือมีผลป้องกันอาชญากรรม (Deterrence) ดังนั้น การที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ วรรคสี่บัญญัติให้ความผิดตามวรรคแรกและวรรคสามเฉพาะกรณีที่กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้นั้น นอกจากจะไม่เพิ่มโทษให้รุนแรงมากขึ้นเพื่อเป็นการข่มขู่มิให้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ แต่กลับบัญญัติให้เป็นความผิดอันยอมความได้ จึงไม่สอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่หรือยับยั้ง (Deterrence) ดังกล่าว

นอกจากนี้ ยังไม่สอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษเพื่อเป็นการตัดโอกาสไม่ให้มีการกระทำความผิดอีก (Incapacitation) การลงโทษตามทฤษฎีนี้เพื่อความประสงค์จะตัดโอกาสที่ผู้เสียหายจะกระทำความผิดต่อสังคม ระหว่างที่ผู้เสียหายได้รับโทษ สังคมจะปลอดภัยจากการกระทำผิดของผู้เสียหาย ดังนั้น การลงโทษตามทฤษฎีนี้จึงเน้นการลงโทษที่ทำให้ผู้เสียหายไม่มีโอกาสที่จะกระทำความผิด เพื่อให้ผู้เสียหายไม่อาจก่อให้เกิดการกระทำผิดจนกว่าจะพ้นสภาพความเป็นอันตรายต่อสังคม ดังนั้น แนวความคิดในทฤษฎีนี้จึงมุ่งประโยชน์สุขของสังคมให้ปลอดภัยต่อการกระทำผิด และเน้นการควบคุมที่เป็นอันตรายต่อสังคม โดยใช้มาตรการควบคุมอย่างเข้มงวดเพื่อให้สังคมปลอดภัย แต่การที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ วรรคสี่บัญญัติให้ เป็นความผิดอันยอมความได้ทำให้ผู้กระทำความผิดไม่ได้รับโทษและยังคงใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ตามปกติ ไม่เกิดความกลัวกฎหมาย กฎหมายไม่ได้ลงโทษผู้กระทำความผิด สังคมเกิดความไม่ปลอดภัยและผาดผวาทันทีที่ผู้กระทำความผิดไม่ได้รับโทษ และทำให้มีความลำพองใจและอาจจะกลับมากระทำความผิดเกี่ยวกับการอนาจารได้อีก

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาปัญหาการกำหนดอัตราโทษและความผิดอันยอมความได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ ซึ่งได้แก่ ปัญหาการกำหนดโทษกรณี การพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และปัญหาความผิดอันยอมความได้ กรณี การพานุคคลอายุเกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารและการซ่อนเร้นบุคคลอายุเกินสิบห้าปีซึ่งถูกพาไปเพื่อการอนาจาร ผู้ศึกษาพบว่า มีแนวทางแก้ไขปัญหา ดังต่อไปนี้

2.1 ปัญหาการกำหนดโทษกรณี การพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร

โดยการแก้ไขเพิ่มประมวลกฎหมาย มาตรา 283 ทวิ วรรคสอง ดังต่อไปนี้

ประมวลกฎหมาย มาตรา 283 ทวิ ข้อความเดิม

“ผู้ใดพานุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนสี่หมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดซ่อนเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรกหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติในวรรคแรกหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

ความผิดตามวรรคแรกและวรรคสามเฉพาะกรณีที่กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้”

ประมวลกฎหมาย มาตรา 283 ทวิ ที่แก้ไขเพิ่มเติม ผู้ศึกษาเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

“ผู้ใดพานุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

“ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่ 3 ปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทขึ้นไปหรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดซ่อนเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรกหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติในวรรคแรกหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี”

ความผิดตามวรรคแรกและวรรคสามเฉพาะกรณีที่กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้”

2.2 ปัญหาความผิดอันยอมความได้ กรณี การพานुकคลอายุเกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารและการซ่อนเร้นนุกคลอายุเกินสิบห้าปีซึ่งถูกพาไปเพื่อการอนาจาร

โดยอาจแก้ไขเพิ่มเติมโดยตัดประมวลกฎหมายมาตรา 283 ทวิ วรรคสี่ออกเพื่อให้เป็นความผิดอันยอมความไม่ได้

ประมวลกฎหมายมาตรา 283 ทวิ ข้อความเดิม

“ผู้ใดพานुकคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตามต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนสี่หมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดซ่อนเร้นนุกคลซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรกหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติในวรรคแรกหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

ความผิดตามวรรคแรกและวรรคสามเฉพาะกรณีที่กระทำแก่นุกคลอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้”

ประมวลกฎหมายมาตรา 283 ทวิ ที่แก้ไขเพิ่มเติม ผู้ศึกษาเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

“ผู้ใดพานुकคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตามต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

“ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่ 3 ปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทขึ้นไปหรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดซ่อนเร้นนุกคลซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรกหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติในวรรคแรกหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี”

เอกสารอ้างอิง

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. กฎหมายอาญาภาคความผิด เล่ม 2. พิมพ์ครั้งที่ 5. (กรุงเทพมหานคร: บริษัท กรุงเทพมหานคร พับลิชชิ่ง จำกัด, 2547).

คณิต ฒ นคร. กฎหมายอาญา ภาคความผิด. พิมพ์ครั้งที่ 8. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2545).

จิตติ ดิงศภัทย์. กฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3. พิมพ์ครั้งที่ 7. (กรุงเทพมหานคร: เนติบัณฑิตยสภา, 2553).

ชุมพล กาญจนะ. “การใช้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมและแก้ไขปัญหาการนำเด็กมาเพื่อค้าประเวณี.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

บดี วงศ์เจนสันต์. “การกระทำอนาจารโดยประทุษร้ายต่อจิตใจ ศึกษากรณีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12983/2558.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2559.

ประสิทธิ์ พัฒนอมร. “ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2522.

ศิวาพร คารวนันท์. “ปัญหากฎหมายการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2551.

ประมวลกฎหมายอาญา